

TBILISI – deel 4

Vandaag splitst onze groep in twee. Jan heeft de judomicrobe te pakken en gaat samen met Patrick naar de sporthal. Dirk Van Tichelt verdedigt zijn Europese titel en Catherine Jacques gaat voor een medaille, want ze is terug goed bezig. Zoals al vermeld in deel twee, hebben de anderen van de groep een zeer voorname taak te vervullen, het posten van onze zichtkaarten. Gelukkig kennen we de weg al en zijn we vlug ter plaatse. Ditmaal zat er een oud vrouwtje die de kaartjes afstempelde, andere taken waren wat te moeilijk, in totaal hadden we een dertigtal kaarten, met elk vier zegels, reken zelf maar uit hoeveel stempels dat zijn. Je kunt je niet voorstellen hoe moe je wordt van al dat stempelen, tenslotte kwam er nog bij dat ze stopte om 18.00 u, niet te verwonderen dat er maar een tiental aangekomen zijn.

We verlaten de Rustaveli laan en gaan bergaf via een park op zoek naar een markt. Volgens de reisgids moet er ergens een grote markt zijn (zowel buiten als overdekt) waar zowat alles te vinden is (wat niet te heet en te zwaar is in België). Het park is trapsgewijs aangelegd, zoals op veel plaatsen in de stad staan ook hier diverse bronzen beelden en er is een prachtige vijver waarvan de bodem bestaat uit veelkleurige mozaïektegels. Wat verder zien we enkele kraampjes staan, we zullen eens een kijkje gaan nemen. We zijn op een rommelmarkt terecht gekomen, als je nog een televisietoestel hebt anno 1960, kan je hier gegarandeerd de juiste lampen vinden. Het is niet allemaal rommel wat we tegenkomen, er staan enkele prachtige serviezen tussen. Jos is aan het afbieden, hij heeft zijn zinnen gezet op een, volgens ons, lederen zweep. Wat zou hij van plan zijn daar mee te doen? Volgens zijn deskundige uitleg, is het een voorwerp om geschoten fazanten aan te hangen, dat weten we ook weeral. Wat verderop zijn ze nieuwe wandelwegen aan het leggen, ze is veel gezegd, één boort een gat en de andere vier staan er op te zien. Op het plannetje staat, dat er hier een sportcomplex staat. Veel complex schiet er niet over, één tennisveld dat nog dienst doet en een ander waar het gras boven de stoelen uitkomt, hier is nog veel werk aan de winkel.

Het begint harder te regenen en we zoeken een plaats op om een tas koffie te drinken, langs de weg staan er vele schilderijen, sommige zijn afgedekt met plastic, doch andere staan zomaar in de regen, spijtig, want er zijn enkele mooie exemplaren bij. In elke stad waar ik kom, zoek ik een bord (om aan de muur te hangen als aandenken). Een prachtexemplaar in keramiek wordt het mijne. Als Ilse het nog lang volhoudt, zijn mijn muren te klein. Een koffie zal smaken, een goede raad, neem geen black coffee want dit zijn kleine tasjes waar uw lepel blijft in recht staan, vraag instant koffie. We horen dat Dirk Van Tichelt er in de eerste ronde uitligt. Spijtig, wij hebben het ook al meegemaakt, als sporter/supporter moet je hiermee kunnen leven. Catherine kampt ook voor brons, doch vermits het nog meer dan drie uur duurt alvorens de kamp begint, besluiten Patrick en Jan om terug te komen, we spreken af in het hotel. Op de terugweg wandelen we via een bloemenmarkt, wat een kleurrijk spektakel oplevert. Een supermarkt moesten we ook eens binnenwippen, maar aan de prijzen te zien was deze zeker niet bestemd voor de gewone man in de straat.

Volgens Jos moeten we ons hier dicht bij een katholieke kerk bevinden, als we nu de eerste straat rechts hadden genomen, waren we er na 100 meter pal opgelopen. Wij namen dus de tweede rechts, en we zaten al vlug in de krotwijken. Een keer of zes hebben we de weg moeten vragen alvorens we de "Catholic Cathedral of the Assumption of the Holy Virgin Mary" bereikten. (als het kind maar een naam heeft zouden ze bij ons zeggen). Ons geduld werd beloond, want het was de moeite waard, voor het bezoek van de afgevaardigde van de paus werd de kerk in 1999 gerestaureerd. Bij het binnenkomen viel er een zalige rust over je heen. Achter het altaar prijkte er een fresco op de muur die de Heilige Maria afbeeldt toen Ze ten hemel werd opgenomen, onder haar stonden diverse figuurtjes zoals enkele apostelen, twee evangelisten, martelaren, Georgische heiligen, enz. Ik heb nog wat bijgeleerd, ofwel was het de avond ervoor wat te laat geworden of oefende ik mijn geliefkoosde bezigheid uit in de klas, namelijk een dutje doen, maar de namen van de ouders van Maria, zijnde Joachim en Ann, had ik nog nergens gehoord en hier stonden ze mee in het rijtje. Onthouden voor de volgende quizvraag hé! We hadden een belofte gedaan, hier konden we deze ten uitvoer brengen, namelijk een kaars branden voor de behaalde medaille. Vooraan in de kerk stond er een plant in een pot. Het geheel was volledig in koper en op de blaadjes mochten we dan allen een theelichtje zetten, de blaadjes met de lichtjes wiegden stilletjes op en neer, een mooi schouwspel, we zijn er zelfs even bij gaan zitten.

Normaal zijn de winkels in de gewone straten van Tbilisi niet al te groot. Een uitzondering hierop zijn deze waar iconen verkocht worden, deze zijn dan ook overal aanwezig. In elke kerk, maar ook in deze winkels kan je alles krijgen wat met geloof te maken heeft, boeken, beelden, prenten, enz. Bij ons zouden ze tijdschriften leggen, doch onder het salontafeltje in ons hotel lag het vol met boeken/boekjes die handelden over de één of andere heilige. We pikken Jan en Patrick op in het hotel want we gaan nog even op verkenning hoe we morgen op de beste manier het fort (Narikala Fortress) boven op de berg kunnen bereiken. We gaan via de Norasheni Church die van boven tot onder een serieuze barst vertoont en die dan ook niet te bezichtigen valt. Wel is er een mooie tuin voor de kerk, met nog enkele andere gebouwen, nieuwsgierig als we zijn gaan we eens een kijkje nemen. Er komt een raar figuur naar ons heen die ons meeneemt naar een onderaardse kelder, met een vijver. Wij dachten dat hij zijn vissen wou laten zien (er zwommen inderdaad vissen in) doch hier werden de mensen gedoopt. Hij nam ons ook nog mee om een groot houten Georgisch kruis te tonen, versierd met wijnranken, hij was kunstenaar en had dit zelf gemaakt, het moet gezegd zijnde, hij kon er wat van.

Honderd meter verder komen we een... synagoge tegen, als we daar nu eens zouden binnengaan. Ik en Jos zetten onze pet achterstevoren op en geraken zonder problemen binnen. Het is weer eens iets anders, de zevenarmige kandelaar schittert in het midden. We zetten onze tocht voort en zien rechts van ons een eigenaardig bouwsel, je kunt het best vergelijken met iglo's, maar bij mijn weten leven er in Georgië geen Eskimo's, daar moeten we het fijne van weten. Het zijn solferbaden die zich onder de grond bevinden, naar het schijnt goed voor lijf en leden, het enige nadeel is dat het stinkt, Alexander Dumas schreef wel dat dit het beste bad was dat hij ooit genomen heeft. Aan de overzijde (bovengronds) bevinden zich de Orbeliani baden, de voorzijde van het gebouw bestaat uit wondermooie blauwe mozaïektegeltjes, men waant zich in een Oosters sprookje, we gaan echter niet binnen, want we zijn ons zwembroek vergeten.

Vanaf nu wordt het klimmen en wat komen we tegen? Een moskee, ik wil daarboven wel eens mijn keel openzetten om iedereen te melden dat Ilse brons gehaald heeft, doch het zal voor een andere maal zijn, de moskee is gesloten wegens... inderdaad, verbouwwerken. We vinden de ingang van de botanische tuin, die we morgen zullen bezoeken. Naar beneden gaat vlugger dan naar boven, dat dachten we toch, vergeet het, ze zijn een nieuwe weg aan het aanleggen en we moeten goed zien dat we ons botten niet breken. Patrick is weer niet te houden, toen we er gisteren voorbij liepen was het gesloten, vandaag zal het wel lukken om er binnen te geraken, ik heb het over het Tbilisi History Museum. We zullen ons maar kalm houden want er staan twee bewakers met wapens in de hand (ik denk dat ze wisten dat we kwamen). Nog even wachten, want ze moeten de kassierster nog gaan zoeken, veel bezoekers zullen er dus niet zijn. Was dat mens gelukkig dat ze nog eens volk over de vloer kreeg. Er stonden interessante voorwerpen waaronder prachtige maquettes van het Narikali fort, het stadhuis en diverse huizen in hun typische bouwstijl. Verder meerdere gebruiksvoorwerpen uit de negentiende en begin twintigste eeuw. Op de foto's zien we hoe Tbilisi er vroeger uitzag, het was een welvarende stad.

Waar zullen we nu gaan eten? Ons oog valt op een Chinees restaurant, doch dit willen we Oswald niet aandoen. Het zal "le Chardin" worden, niet te verwarren met jardin, want een hof was er niet te bespeuren. Het schijnt een Franse schilder te zijn, er hangen dan ook foto's van bekende Franse monumenten. De kaart is Europees en we hebben goed gesmuld. Jan was in zijn nopjes, hij koos als dessert een...sigaar, die aangestoken werd zoals het hoort. Overal mag er inderdaad gerookt worden, een pakje sigaretten kost dan ook maar tussen de één en twee Lari.

De dag was lang en we zoeken ons hotel op. Die van het winkeltje begint ons al te kennen, nog wat drank inslaan en we kunnen voort. Nog wat napraten en Patrick zit achter de computer, zijn geliefkoosde plek, even de website van het judo opzoeken, Catherine Jacques heeft ook brons, proficiat, prachtig resultaat voor onze Belgische meisjes. Dat heb ik nog niet vermeld, weet je hoe de naam van ons hotel was? Het VIP hotel, naar mijn bescheiden mening, een naam die goed bij ons past, ik val misschien in herhaling, doch ik denk dat ze wisten dat we kwamen. Slaapwel.